

Молба за отпуса.

Единъ Нижегородскій дворянинъ офицеръ въ мѣстна служба, Иванъ Прокудинъ, са извѣстилъ тѣхъ уйка му, на когото той билъ най-близния наследникъ, умрѣлъ и оставилъ огромно имѣние съ 700 душъ селяни; освенъ туй, той са научилъ че другъ тѣхъ му роднини започнали вече разподѣлението на казаното имѣние. Като извѣстилъ всичко туй на своя подаря, благородния дворянинъ просилъ отпуса за да отиде да са распореди съ законното си наслѣдство.

— „Ти не говоришь право, казалъ монаръ ако си законенъ наслѣдникъ никой не може да ти отнеме правото; преди да са зазими да та отидеш тна е невъзможно“.

Огорченъ за несполуката си, офицера на следния денъ вторичено молилъ господаря да му даде малко едно време отпускъ.

— „Вчера ти казахъ, отговорилъ господарь че е невъзможно да та пусна преди да са зазими“.

На третия денъ, офицера са осмѣлилъ и по во да безпокои монарха съ молбата си. Петъ дни гневно извиклъ:

— „Дързскій! що искашь отъ мене? махни се отъ тукъ“!

Офицера са стоялъ, не са одваждалъ. Монаръ са излѣлъ изъ търпение и му ударилъ една са плѣсница; скоро обаче са раскаялъ и съ признание лице му казалъ:

— „Ти ма извади изъ търпение съ безмисленото си постоянство; тѣй не трѣбваше да постѣишь съ господаря си“.

Туй признание на монарха разстроило офицера, и той започналъ да плаче; хвърлилъ са на земята.